

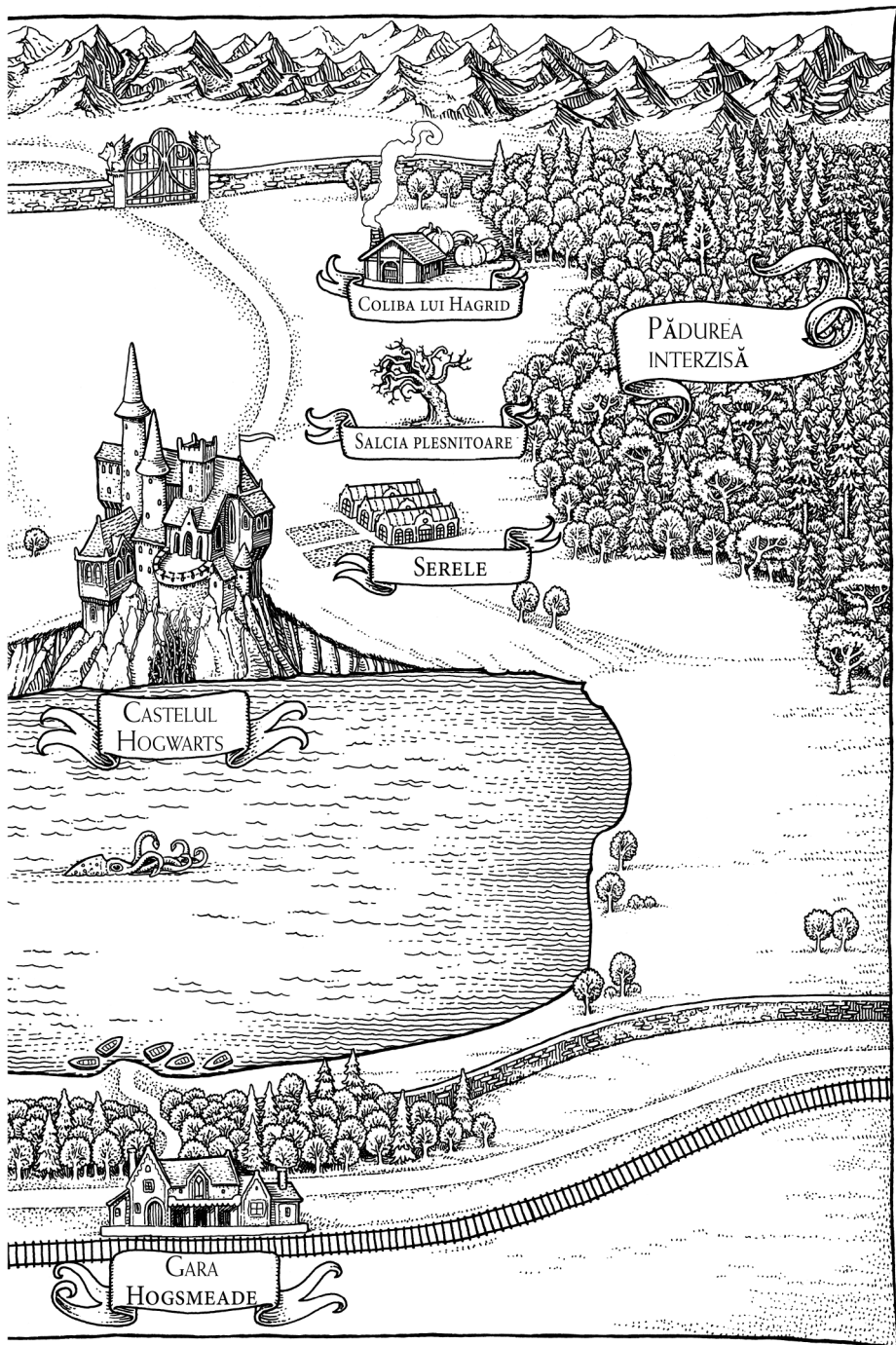
HOGSMEADE

STADIONUL DE QUIDDITCH

Depozitul de mături

Terenul pentru
lecțiile de zbor

ȘCOALA PENTRU
VRĂITOARE
ȘI VRĂJITORI
HOGWARTS

COLIBA LUI HAGRID

PĂDUREA
INTERZISĂ

SALCIA PLESNITOARE

SERELE

CASTELUL
HOGWARTS

GARA
HOGSMEADE

CAPITOLUL I

Celălalt ministru

Se apropia de miezul nopții, iar prim-ministrul stătea singur în birou, citind o informare lungă care îi luneca prin creier fără a lăsa nici cea mai mică urmă de sens. Aștepta un telefon de la președintele unei țări îndepărtate și, între a se întreba când va telefona odată nenorocitul acela și a încerca să alunge amintirile neplăcute ale unei săptămâni foarte lungi, obositoare și dificile, în mintea lui nu prea mai era loc pentru altceva. Cu cât se străduia mai tare să se concentreze asupra cuvintelor de pe pagina din fața lui, cu atât mai clar întrezărea prim-ministrul chipul malițios al unui adversar politic. În ziua aceea, adversarul apăruse la știri nu numai pentru a enumera toate grozăviile petrecute în ultima săptămână (de parcă ar mai fi fost nevoie să le amintească cineva), ci și pentru a explica de ce toate se întâmplaseră din vina guvernului.

Pulsul prim-ministrului crescuse doar la gândul acestor acuzații, căci nu erau nici corecte, nici adevărate. Cum naiba să fi putut împiedica guvernul său prăbușirea podului? Era de neînchipuit să sugereze cineva că nu se cheltuia suficient pe poduri. Podul n-avea nici zece ani, și nici cei mai buni experți nu-și puteau explica de ce se ruptese perfect în două, provocând prăbușirea unei duzini de mașini în adâncurile fluviului de dedesubt. Și cum îndrăznește oricine să sugereze că lipsa polițiștilor a dus la acele două crime foarte urâte și atât de mediatizate? Sau că guvernul ar fi trebuit să prevadă cumva ciudatul uragan

din West Country, care provocase atâtea victime umane și distrugerii materiale? Și era oare vina *lui* că unul dintre secretarii săi de stat, Herbert Chorley, alesese această săptămână pentru a se comporta atât de ciudat încât acum urma să petreacă mult mai mult timp alături de familie?

— Țara a fost cuprinsă de o dispoziție sumbră, conchisesese adversarul, ascunzându-și cu greutate un rânjel larg.

Și, din nefericire, era perfect adevărat. O simțea și prim-ministrul, oamenii chiar păreau mai nefericiți ca de obicei. Până și vremea era posomorâtă, ceața asta rece la jumătatea lui iulie... Nu era firească, nu era normală...

Dădu cea de-a doua pagină a informării, văzu ce mult mai era și o lăasă baltă. Întinzându-și brațele deasupra capului, privi cu jale în jur, prin birou. Era o încăpere frumoasă, cu un șemineu de marmură scumpă îndreptat spre ferestrele înalte, închise bine ca să nu lase să intre frigul neobișnuit pentru acest anotimp. Cu o ușoară tresărire, prim-ministrul se ridică și se duse la fereastră, privind spre ceața subțire de dincolo de geam. Chiar atunci, pe când stătea cu spatele la cameră, auzi o tuse ușoară în spate.

Îngheță, nas în nas cu propria reflecție speriată de pe geamul întunecat. Știa tusea aceea. O mai auzise. Se întoarse foarte încet spre camera goală.

— Cine-i acolo? spuse, încercând să pară mai curajos decât se simțea.

Pe moment, se lăasă pradă speranței deșarte că nu-i va răspunde nimeni. Dar replica se auzi imediat, de la o voce clară și hotărâtă, care părea să citească niște cuvinte pregătite dinainte. Venea – așa cum prim-ministrul știuse încă de la prima tuse – de la piticania semănând cu un broscoi, care purta o perucă lungă și căruntă și era înfățișată într-o pictură în ulei mică și murdară, din colțul celălalt al camerei.

— Pentru prim-ministrul Mageamiilor. Imperios necesar să ne vedem. Răspundeți imediat. Al dumneavoastră, Fudge.

Bărbatul din tablou îl privea întrebător pe prim-ministru.

— Ăăă, spuse prim-ministrul, vezi tu... nu e momentul potrivit... știi, aștept un telefon... de la președintele...

— Asta se poate rearanja, zise imediat portretul.

Inima prim-ministrului stătu în loc. De asta se temuse.

— Dar chiar voiam să vorbesc...

— Vom aranja ca președintele să uite să sune. Va suna mâine seară, spuse piticania. Fiți bun și dați-i imediat un răspuns domnului Fudge.

— Eu... păi... foarte bine, zise prim-ministrul slab. Da, îl primesc pe Fudge.

Se înapoie în grabă la birou, îndreptându-și cravata din mers. De-abia se așezase și-și recompusese mina, sperând că arată relaxat și liniștit, când în grătarul de sub polița șemineului de marmură izbucniră flăcări verzi strălucitoare. Privi într-acolo, încercând să nu trădeze surpriză sau teamă, când un bărbat trupeș apăru din flăcări, rotindu-se iute ca un prâsnel. În câteva secunde acesta ieși pe un covor vechi și frumos, îndepărtându-și cenușa de pe mânecile mantiei lungi cu dungi, ținând în mână și un melon verzui.

— Ah... domnule prim-ministru, spuse Cornelius Fudge și se îndreptă spre el cu mâna întinsă. Mă bucur să vă revăd.

Prim-ministrul nu putu să-i întoarcă sincer complimentul, așa că nu zise nimic. Nu era deloc încântat să-l vadă pe Fudge, ale cărui apariții ocazionale, lăsând la o parte că erau alarmante în sine, însemnau în general că urma să audă vești foarte proaste. În plus, Fudge părea deosebit de măcinat de griji. Era mai slab, mai chel și mai cărunt, și avea fața șifonată. Prim-ministrul mai văzuse

figura aia și la alți politicieni și nu prevestise niciodată ceva bun.

— Cu ce vă pot ajuta? spuse el, strângând foarte scurt mâna lui Fudge și arătându-i cel mai tare dintre scaunele din fața biroului.

— Nici nu știu de unde să încep, murmură Fudge, trăgându-și scaunul, așezându-se și punându-și melonul verde pe genunchi. Ce mai săptămână, ce mai săptămână...

— Și la dumneavoastră a fost rău, nu-i așa? întrebă premierul rigid, sperând ca prin asta să transmită că avusese destule necazuri și nu mai avea nevoie să le mai audă și pe-ale lui Fudge.

— Păi da, zise Fudge, frecându-se obosit la ochi și uitându-se morocănos la prim-ministru. Am avut aceeași săptămână ca dumneavoastră, domnule prim-ministru. Podul Brockdale... crimele de la Bones și Vance... ca să nu mai vorbim de nenorocirea din West Country...

— Dumneavoastră... ăăă oamenii... vreau să spun, unii dintre oamenii dumneavoastră au fost... au fost implicați în... lucrurile astea, asta vreți să ziceți?

Fudge l-a fixat pe prim-ministru cu o privire destul de aspră.

— Bineînțeles, spuse. Sunt sigur că v-ați dat seama ce se întâmplă.

— Eu... ezită prim-ministrul.

Tocmai genul ăsta de comportament îl făcea să deteste atât de tare vizitele lui Fudge. La urma urmei, era prim-ministru și nu-i plăcea când era făcut să se simtă ca un școlar neștiutor. Dar, desigur, așa stătuseră lucrurile încă de la prima întâlnire cu Fudge, chiar în prima lui seară în calitate de prim-ministru. Își aducea aminte de parcă ar fi fost ieri și știa că-l va bântui până la moarte.

Stătea singur chiar în acest birou, savurând triumful de care avusese parte după atâția ani de vise și uneltiri, când auzise o tuse în spatele lui, la fel ca în seara asta, se

întorsese și văzuse că portretul acela mic și urât îi vorbea, anunțându-l că Ministrul Afacerilor Magice trebuia să sosească și să se prezinte.

Se gândise, bineînțeles, că îndelungata campanie și stresul alegerilor îl făcuseră să-și piardă mințile. Fusesse absolut îngrozit că un portret îi vorbea, deși asta nu însemnase nimic pe lângă ce simțise când un vrăjitor autodeclarat sărise din șemineu și-i strânsese mâna. Rămăsese mut în timpul explicației politicoase a lui Fudge despre cum vrăjitoarele și vrăjitorii încă trăiau în secret în întreaga lume și a asigurărilor acestuia că nu trebuia să-și bată capul în privința lor, deoarece Ministerul Afacerilor Magice își asuma responsabilitatea pentru întreaga comunitate de vrăjitori și împiedica populația non-magică să afle de existența lor. Era, îi spusese Fudge, o slujbă dificilă care viza totul, de la regulamente legate de folosirea responsabilă a măturilor la controlul populației de dragoni (prim-ministrul își aducea aminte că se sprijinise de birou în acel moment). Fudge îl bătuse apoi pe umăr, cu un gest părintesc, pe primul-ministru încă stupefiat.

— Să nu vă faceți griji, îi zisese, sunt șanse să nu mă mai vedeți niciodată. O să vă deranjez doar dacă se întâmplă ceva grav în lumea noastră, ceva care i-ar putea afecta pe Mageamii... populația non-magică, voiam să spun. Altfel, fiecare își vede de treaba lui. Și, trebuie să vă zic, ați primit vestea mult mai bine decât predecesorul dumneavoastră. El a încercat să mă arunce pe fereastră, crezând că e o farsă pusă la cale de opoziție.

În cele din urmă, prim-ministrului îi revenise vocea.

— Dumneavoastră... *nu sunteți* o farsă, așadar?

Fusesse ultima lui speranță, una deznădăjduită.

— Nu, spusese Fudge cu blândețe. Nu, mă tem că nu. Priviți.

Și transformase ceașca de ceai a prim-ministrului într-un gerbil.

— Dar, zisese prim-ministrul respirând cu greutate, uitându-se cum ceașca sa de ceai îi mesteca colțul următorului discurs... dar de ce... de ce nu mi-a spus nimeni nimic?

— Ministrul Afacerilor Magice i se arată doar prim-ministrului Mageamiu în funcție, spusese Fudge, băgându-și bagheta la loc în sacou. Considerăm că aceasta e calea cea mai bună pentru a păstra secretul.

— Dar atunci, se smiorcăise prim-ministrul, de ce nu m-a avertizat niciun fost prim-ministru?

În acel moment, Fudge izbucnise în râs.

— Stimate domnule prim-ministru, *dumneavoastră* aveți de gând să-i spuneți vreodată cuiva despre asta?

Chicotind încă, Fudge aruncase niște pudră în șemineu, intrase în flăcările de smarald și dispăruse cu un șuierat. Prim-ministrul rămăsese acolo, nemișcat, și își dăduse seama că niciodată, cât va trăi, nu va îndrăzni să pome-nească cuiva despre această întâlnire: în lumea asta, cine l-ar fi crezut?

Îi luase ceva timp să se deprindă cu șocul. O vreme, încercase să se convingă că Fudge fusese într-adevăr o halucinație provocată de lipsa de somn din timpul istovitoareii campanii electorale. Într-o încercare deșartă de-a da uitării toate amintirile legate de această întâlnire neplăcută, îi oferise gerbilul încântătoarei lui nepoate și îi zisese secretarului său să dea jos portretul piticaniei care anunțase sosirea lui Fudge. Dar, spre disperarea prim-ministrului, portretul se dovedise imposibil de înlăturat. După ce mai mulți dulgheri, un constructor sau doi, un istoric de artă și ministrul de finanțe încercaseră fără succes să-l desprindă de pe perete, prim-ministrul se lăsase păgubaș și se hotărâse să spere că lucrul acela va rămâne nemișcat și tăcut pe durata mandatului său. Din când în când ar fi putut să jure că-l văzuse cu coada ochiului pe ocupantul picturii căscând sau scărpinându-se la

nas, sau chiar, o dată sau de două ori, pur și simplu plecând din ramă și lăsând în urmă o pânză de un maroniu noros. În orice caz, se deprinsese să nu se prea uite la tablou și să-și spună întotdeauna ferm că ochii îi jucau feste când se întâmpla câte ceva.

Apoi, în urmă cu trei ani, într-o seară foarte asemănătoare cu asta, prim-ministrul era singur în birou când portretul anunțase din nou sosirea iminentă a lui Fudge, care sărise din șemineu, ud-leoarcă și foarte panicat. Înainte ca prim-ministrul să-l întrebe de ce lăsa apă pe covorul de Axminster, Fudge începuse să turuie despre o închisoare de care prim-ministrul nu auzise niciodată, despre un tip pe nume „Serios“ Black, ceva ce suna a „Hogwarts“ și despre un băiat numit Harry Potter, lucruri lipsite de absolut orice sens pentru prim-ministru.

— ...tocmai vin de la Azkaban, spusese Fudge gâfâind, scurgându-și în buzunar o cantitate considerabilă de apă de pe borurile pălăriei. În mijlocul Mării Nordului, știți, un zbor urât... Dementorii sunt înnebuniți – se cutremură el – n-a mai evadat nimeni niciodată. Oricum, trebuia să vin să vă văd, domnule prim-ministru. Black e un cunoscut ucigaș de Mageamii și poate are de gând să i se alătore lui Știm-Noi-Cine... Dar, bineînțeles, nu știți nici măcar cine e Știm-Noi-Cine!

Se uitase fără speranță la prim-ministru pentru o clipă, apoi zise:

— Păi, luați loc, luați loc, n-ar fi rău să vă pun la curent... Beți un whisky...

Prim-ministrului îi displăcuse să i se spună să ia loc în propriul birou, ca să nu mai vorbim de invitația de-a bea din propriul whisky, dar, cu toate astea, se așezase. Fudge își scosese bagheta, făcuse să apară de nicăieri două pahare mari cu lichid chihlimbariu, înfipsese unul în mâna prim-ministrului și își trăsese un scaun.

Fudge vorbise mai bine de-o oră. La un moment dat, refuzase să spună cu voce tare un anumit nume și preferase să-l scrie în schimb pe o bucată de pergament, îndesând-o în mâna în care prim-ministrul nu ținea paharul cu whisky. Când, în sfârșit, Fudge se ridicase să plece, prim-ministrul se ridicase și el.

— Așadar, credeți că... se chiorâse la numele din mâna stângă. Lordul Vol...

— *Cel-Care-Nu-Trebuie-Numit!* mârâi Fudge.

— Îmi cer scuze... Credeți că *Cel-Care-Nu-Trebuie-Numit* e încă în viață?

— Ei bine, Dumbledore așa spune, zise Fudge, încheindu-și mantia cu dungi sub bărbie, dar nu l-am găsit. Dacă mă întrebați pe mine, nu e periculos decât dacă are parte de sprijin, așa că Black e cel care ar trebui să ne îngrijoreze. Atunci, veți lansa avertizarea? Excelent. Păi, sper să nu ne mai vedem niciodată, domnule prim-ministru! Noapte bună.

Dar se mai văzuseră. După mai puțin de un an, Fudge, cu o înfățișare de om hăituit, apăruse de nicăieri în încăperea pentru a-l informa pe prim-ministru că existaseră niscăi neplăceri la Cupa Mondială de Kwidditch (cel puțin așa i se păruse că aude) și că mai mulți Mageamii fuseseră „implicați“, dar că prim-ministrul nu trebuia să-și facă griji, faptul că semnul lui Știm-Noi-Cine fusese văzut din nou nu însemna nimic; Fudge era sigur că fusese un incident izolat, iar Biroul pentru Relații cu Mageamii se ocupa chiar atunci de toate modificările de memorie.

— A, și era să uit, adăugă Fudge. Importăm trei dragoni străini și un sfinx pentru Trimagiciadă, e o chestiune de rutină, dar cei de la Departamentul pentru Monitorizarea și Controlul Creaturilor Magice m-au informat că, potrivit regulamentului, trebuie să vă anunțăm dacă aducem creaturi foarte periculoase în țară.

— Aăă... poftim? *Dragonii?* bolborosi prim-ministrul.

— Da, trei, spuse Fudge. Și un sfinx. Păi atunci vă doresc o zi bună.

Prim-ministrul sperase din toată inima că dragonii și sfincșii aveau să fie cel mai rău lucru posibil, dar nu fusese așa. La mai puțin de doi ani, Fudge țâșnise din nou din foc, de data asta cu vestea că avusese loc o evadare în masă de la Azkaban.

— *O evadare în masă?* repetă prim-ministrul răgușit.

— Nu trebuie să vă faceți griji, nu trebuie să vă faceți griji! strigă Fudge, deja cu un picior în flăcări. Îi vom prinde în cel mai scurt timp... m-am gândit doar că ar trebui să știți!

Și înainte ca premierul să poată striga: „Ia stați puțin!“, Fudge dispăruse într-o explozie de scânteii verzi.

Indiferent ce spuneau presa și opoziția, prim-ministrul nu era un prost. Nu-i scăpase că, în ciuda asigurărilor pe care i le dăduse Fudge la prima întâlnire, se vedeau tot mai des, nici că Fudge devenea din ce în ce mai agitat cu fiecare vizită. Oricât de puțină plăcere îi făcea să se gândească la Ministrul Afacerilor Magice (sau, așa cum îi spunea întotdeauna lui Fudge în gând, la *celălalt* ministru), prim-ministrul nu se putea abține să nu se teamă că, data viitoare când Fudge avea să apară, avea să aducă vești și mai proaste. Așadar, să-l vadă pe Fudge ieșind din foc încă o dată, în neorânduială, arțăgos și surprins la culme că prim-ministrul nu știa precis de ce se afla el acolo, era cel mai rău lucru care se întâmplase în cursul acestei săptămâni extrem de deprimante.

— De unde să știu eu ce se petrece în comunitatea... ăăă...vrăjitorilor? Am o țară de condus și destule griji pe cap în acest moment și fără...

— Avem aceleași preocupări, îl întrerupse Fudge. Podul Brockdale nu s-a prăbușit de la sine. Acela n-a fost de fapt un uragan. Crimele acelea oribile n-au fost opera unor Mageamii. Iar familia lui Herbert Chorley va fi mai în

siguranță fără el. În prezent ne ocupăm să-l transferăm la Spitalul St. Mungo de Afecțiuni și Accidente Magice. Transferul ar trebui să se facă în seara asta.

— Ce vreți să... Mă tem că eu... *Poftim?* zbieră prim-ministrul.

Fudge răsuflă adânc și spuse:

— Domnule prim-ministru, îmi pare rău că trebuie să vă anunț că s-a întors. Cel-Care-Nu-Trebuie-Numit s-a întors.

— S-a întors? Când spuneți că „s-a întors“... adică e viu? Vreau să zic...

Prim-ministrul caută în cotloanele memoriei detalii ale conversației îngrozitoare purtate cu trei ani în urmă, când Fudge îi spusese despre vrăjitorul temut de toți ceilalți, vrăjitorul care comisese o mie de crime îngrozitoare înainte de dispariția sa misterioasă petrecută în urmă cu cincisprezece ani.

— Da, e în viață, zise Fudge. Adică... știu și eu...? Mai e cineva viu dacă nu poate fi ucis? Nu prea înțeleg, iar Dumbledore nu vrea să-mi explice cum trebuie... dar, oricum, are cu siguranță un corp și merge, vorbește și ucide, deci presupun, de dragul discuției, că da, e în viață.

Prim-ministrul nu știa ce să spună, dar obiceiul lui de a vrea să pară bine informat cu privire la orice subiect dezbătut îl făcea să caute în urmă toate detaliile pe care și le putea aminti din conversațiile lor anterioare.

— Serios Black e de partea... Celui-Care-Nu-Trebuie-Numit?

— Black? Black? spuse Fudge distrat, învârtindu-și cu iuțeală melonul pe degete. Vreți să ziceți Sirius Black? Pe barba lui Merlin, nu. Black e mort. Se pare că... ăă... ne-am înșelat în privința lui Black. Până la urmă, s-a dovedit că era nevinovat. Și nici nu se înhăitase cu Cel-Care-Nu-Trebuie-Numit. Vreau să spun, adăugă el defensiv, învârtindu-și și mai iute melonul, toate dovezile indicau...

am avut peste cincizeci de martori oculari... dar, oricum, așa cum ziceam, a murit. A fost omorât, de fapt. La sediul Ministerului Afacerilor Magice. O să urmeze o anchetă...

Spre marea sa surprindere, în acel moment prim-ministrul încercă un sentiment pasager de milă pentru Fudge. Acesta fu însă eclipsat aproape imediat de senzația caldă de mulțumire la gândul că, deși era deficitar la capitolul materializare din șemineuri, nici măcar o crimă nu fusese comisă în vreunul dintre departamentele guvernamentale sub conducerea *lui*... nu încă, cel puțin...

În timp ce prim-ministrul bătu pe furie în lemnul biroului, Fudge continuă:

— Dar Black e de domeniul trecutului. Ideea e că suntem în război, domnule prim-ministru, și că trebuie luate măsuri.

— În război? repetă premierul neliniștit. Nu exagerați puțin?

— Celui-Care-Nu-Trebuie-Numit i s-au alăturat acum adepții care au evadat din Azkaban în ianuarie, spuse Fudge, vorbind din ce în ce mai repede și învârtind melonul atât de iute, încât semăna cu un vârtej verzui. De când umblă liberi, s-a dezlănțuit iadul. Podul Brockdale... e opera lui, domnule prim-ministru, și a amenințat cu uciderea în masă a Mageamiilor dacă nu-i cedez locul și...

— Fir-ar să fie, deci e vina *dumneavoastră* că oamenii ăia au fost uciși, iar eu am de dat socoteală cu privire la ancoraje ruginite și rosturi de dilatație corodate și mai știu eu ce! zise prim-ministrul cu furie.

— Vina *mea*! spuse Fudge, înroșindu-se. Vreți să spuneți că ați fi cedat pur și simplu șantajului?

— Poate că nu, spuse prim-ministrul, ridicându-se și plimbându-se prin încăpere, dar aș fi depus toate eforturile pentru a-l prinde pe șantajist înainte să comită o asemenea atrocitate!

— Chiar credeți că nu-mi dădeam deja toată silința? întrebă Fudge cu înverșunare. Toți Aurorii din minister au încercat – și încă încearcă – să-l găsească și să-i prindă pe adepții lui, dar întâmplarea face să vorbim despre unul dintre cei mai puternici vrăjitori ai tuturor timpurilor, un vrăjitor care nu s-a lăsat prins vreme de aproape trei decenii!

— Presupun că îmi vei spune că tot el a provocat și uraganul din West Country? zise prim-ministrul, tot mai furios cu fiecare pas pe care îl făcea.

Era enervant să descopere motivul tuturor acestor dezastre groaznice și să nu-l poată comunica oamenilor, aproape mai tare decât dacă acestea chiar ar fi avut loc din vina guvernului.

— N-a fost niciun uragan, zise Fudge sfârșit.

— Poftim? lătră prim-ministrul, care acum efectiv se învârtea ca într-o cușcă. Copaci dezrădăcinați, acoperișuri sfărâmate, lămpi îndoite, răni oribile...

— Au fost Mortivorii, spuse Fudge. Adepții Celui-Care-Nu-Trebuie-Numit. Și... și suspectăm implicarea uriașilor.

Prim-ministrul se opri de parcă s-ar fi lovit de un zid invizibil.

— Implicarea *cui*?

Fudge făcu o grimasă.

— A folosit uriași și ultima dată, când a vrut să dea o lovitură de imagine, zise el. Biroul de Dezinformare a lucrat întruna, am avut echipe de Dezmemoratori care au încercat să modifice amintirile tuturor Mageamiilor care au văzut ce s-a întâmplat cu adevărat, majoritatea celor din Departamentul pentru Monitorizarea și Controlul Creațiilor Magice aleargă prin Somerset, dar nu putem găsi uriașul... a fost un dezastru.

— Nu mai spune! zise prim-ministrul furios.

— Nu voi nega că moralul e la pământ în Minister, spuse Fudge. Colac peste pupăză, am pierdut-o pe Amelia Bones.

— Pe cine?

— Amelia Bones. Șefa Departamentului pentru Implementarea Legii Vrăjitoarești. Credem că Cel-Care-Nu-Trebuie-Numit a ucis-o cu mâna lui, pentru că era o vrăjitoare foarte înzestrată și... și toate dovezile arată că s-a împotrivit din răspuțeri.

Fudge își dresese vocea și, cu un mare efort, din câte se părea, încetă să-și mai învârtă pălăria.

— Dar crima a apărut în ziare, spuse prim-ministrul, căruia pe moment îi dispăru furia. În ziarele *noastre*. Amelia Bones... scria doar că era o femeie de vârstă mijlocie care trăia singură. A fost o crimă urâtă, nu-i așa? A avut parte de multă publicitate. Poliția-i nedumerită.

Fudge oftă.

— Normal că e, zise. Ucisă într-o cameră încuiată pe dinăuntru, nu-i așa? Noi, pe de altă parte, știm prea bine cine a făcut-o, nu că asta ne-ar ajuta să-l prindem. Și apoi a fost cazul lui Emmeline Vance, poate că n-ați auzit despre asta...

— Ei, ba da! spuse prim-ministrul. S-a întâmplat chiar după colț, de fapt. Ziarele au profitat din plin, „legea și ordinea încălcate în curtea prim-ministrului...”

— Și de parcă n-ar fi fost de ajuns, zise Fudge, abia ascultându-l pe prim-ministru, Dementorii roiesc peste tot, atacând oameni în stânga și-n dreapta...

În vremuri demult apuse și fericite, această propoziție ar fi fost de neînțeles pentru prim-ministru, dar acum era mai înțelept.

— Am crezut că Dementorii păzesc prizonierii din Azkaban, spuse el cu prudență.

— Așa era, zise Fudge obosit. Dar gata. Au părăsit închisoarea și i s-au alăturat Celui-Care-Nu-Trebuie-Numit. N-o să mă prefac că n-a fost o lovitură.

— Dar, spuse prim-ministrul, cu un sentiment tot mai accentuat de groază, nu mi-ați zis că ei sunt creaturile care secătuiesc oamenii de speranță și fericire?

— Așa este. Și se înmulțesc. Ceea ce provoacă toată ceața asta.

Prim-ministrul se lăsă istovit în cel mai apropiat scaun. Gândul că niște creaturi invizibile se năpusteau asupra orașelor și satelor, sădind disperarea și lipsa de speranță în alegătorii săi, îl seca de puteri.

— Ascultați-mă bine, domnule Fudge... trebuie să faceți ceva! E responsabilitatea dumneavoastră ca Ministru al Magiei!

— Stimate domnule prim-ministru, doar nu vă închipuiți că mai sunt Ministrul Afacerilor Magice după toate astea? Am fost concediat acum trei zile! Întreaga comunitate vrăjitoarească a țipat două săptămâni să-mi dau demisia. Nu i-am văzut niciodată atât de uniți pe tot parcursul mandatului meu, spuse Fudge, cu o încercare curajoasă de-a zâmbi.

Prim-ministrul rămase momentan fără cuvinte. În ciuda indignării față de situația în care fusese pus, încă îi era milă de bărbatul prăbușit care stătea în fața lui.

— Îmi pare rău, spuse el în cele din urmă. Vă pot ajuta cu ceva?

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră, domnule prim-ministru, dar mă tem că nu. Am fost trimis aici în seara asta pentru a vă pune la curent cu evenimentele recente și pentru a vi-l prezenta pe succesorul meu. Eram convins c-a ajuns deja, dar, desigur, e foarte ocupat în acest moment, la câte se întâmplă.

Fudge se uită la portretul piticaniei cu perucă lungă și căruntă, care se scărpină în ureche cu o pană de găscă. Surprinzând privirea lui Fudge, portretul spuse:

— Va ajunge într-o clipă, tocmai termină o scrisoare către Dumbledore.

— Îi urez noroc, zise Fudge, părând pentru prima dată amărât. I-am scris lui Dumbledore de două ori pe zi în ultimele două săptămâni, dar n-a cedat. Dacă ar fi fost pregătit să-l convingă pe băiat, poate c-aș fi fost tot... Poate că Scrimgeour va avea mai mult succes.

Fudge se scufundă într-o tăcere neplăcută, întreruptă aproape imediat de portret, care vorbi brusc pe un ton clar, oficial.

— Pentru prim-ministrul Mageamiilor. Solicit o întâlnire. Urgent. Răspundeți imediat. Rufus Scrimgeour, Ministrul Afacerilor Magice.

— Da, da, bine, spuse prim-ministrul absent.

De-abia tresări când flăcările din șemineu se colorară din nou într-un verde smarald, se înălțară, și din mijlocul lor apăru învârtindu-se încă un vrăjitor, azvârlit câteva momente mai târziu pe covorul vechi.

Fudge se ridică în picioare și, după un moment de ezitare, prim-ministrul făcu același lucru, urmărindu-l pe noul-venit cum se îndreaptă de spate, își curăță de praf roba neagră și lungă și privește în jur.

Primul gând nebunesc al prim-ministrului fu că Rufus Scrimgeour semăna mai degrabă cu un leu bătrân. În coama lui strașnică și în sprâncenele groase avea fire cărunte; în spatele ochelarilor cu rame subțiri avea ochi galbeni și pătrunzători și o anumită grație ageră și sprintară, chiar dacă schiopăta ușor. Prima impresie lăsată era de șiretenie și duritate; prim-ministrul își dădu seama de ce comunitatea vrăjitorească îl prefera pe Scrimgeour lui Fudge ca lider în aceste vremuri periculoase.

— Bună ziua, zise premierul politic, întinzând mâna.

Scrimgeour i-o strânse scurt, cercetând încăperea, apoi scoase o baghetă.

— Fudge v-a spus totul? întrebă el, îndreptându-se spre ușă și atingând gaura cheii cu bagheta.

Prim-ministrul auzi cum se închide.

— Ăăă... da, făcu prim-ministrul. Și, dacă nu vă deranjează, aș prefera ca ușa aceea să rămână descuiată.

— Aș prefera să nu fiu întrerupt, spuse Scrimgeour tăios, sau privit, adăugă el, îndreptându-și bagheta spre ferestrele care fură acoperite de perdele imediat. Mda, bun, sunt un om ocupat, așa că să trecem la subiect. Mai întâi de toate, trebuie să discutăm despre securitatea dumneavoastră.

Prim-ministrul se îmbătoșă cât putu de tare și răspunse:

— Sunt foarte mulțumit de securitatea de care am deja parte, mulțumesc frumos.

— Ei bine, noi nu suntem, zise Scrimgeour. Ar da foarte prost pentru Mageamii dacă prim-ministrul lor ar fi afectat de blestemul Imperius. Noul secretar din biroul dumneavoastră...

— Nu renunț la Kingsley Shacklebolt, dacă asta sugerați! spuse hotărât premierul. E foarte eficient, muncește dublu față de ceilalți...

— Asta pentru că e un vrăjitor, zise Scrimgeour, fără să zâmbească. Un Auror bine instruit, care v-a fost repartizat pentru protecția dumneavoastră.

— Hei, stați puțin! spuse prim-ministrul. Nu vă puteți infiltra oamenii în biroul meu, eu decid cine lucrează pentru mine...

— Credeam că sunteți mulțumit de Shacklebolt, zise Scrimgeour cu răceală.

— Păi sunt... adică, am fost...

— Atunci n-avem nicio problemă, nu-i așa? spuse Scrimgeour.

— Eu... Bine, atâta timp cât activitatea lui Shacklebolt continuă să fie... ăăă... excelentă, zise prim-ministrul ezitant, dar Scrimgeour nu dădu semne că l-ar fi auzit.

— Acum, în legătură cu Herbert Chorley, secretarul de stat, continuă acesta. Cel care a distrat publicul imitând o rață.

— Ce-i cu el? Întrebă prim-ministrul.

— E limpede c-a reacționat la un Blestem Imperius executat prost, spuse Scrimgeour. I-a zăpăcit mintea, dar e posibil să fie încă periculos.

— Nu face decât să măcăne! zise slab prim-ministrul. Cu siguranță că nițică odihnă... Poate dac-o lasă mai moale cu băutura...

— O echipă de Tămăduitori de la Spitalul St. Mungo de Afecțiuni și Accidente Magice îl consultă chiar în momentul acesta. Până acum, a încercat să-i sugrume pe trei dintre ei, spuse Scrimgeour. Cred că cel mai bine ar fi să-l îndepărtăm din societatea Mageamiilor pentru o vreme.

— Eu... păi... O să se facă bine, nu-i așa? Întrebă neliniștit prim-ministrul.

Scrimgeour se mulțumi să ridice din umeri, deja în drum spre șemineu.

— Păi, cam asta e tot ce-am avut de spus. Vă voi ține la curent cu evoluția lucrurilor, domnule prim-ministru... sau probabil voi fi prea ocupat pentru a veni personal, caz în care îl voi trimite pe Fudge aici de față. A fost de acord să lucreze în continuare în calitate de consilier.

Fudge încercă să zâmbească, dar fără succes; făcu numai o față de parcă l-ar fi durut dinții. Scrimgeour se scotocea deja în buzunar după pulberea misterioasă care făcea focul verde. Pentru o clipă, prim-ministrul îi privi disperat pe cei doi, apoi cuvintele pe care se străduise să nu le rostească toată seara îi ieșiră până la urmă din gură.

— Dar, fir-ar să fie... sunteți *vrăjitori*! Puteți face *vrăji*! Cu siguranță puteți rezolva... cum să spun... *orice*!

Scrimgeour se întoarse încet și schimbă priviri neîncrezătoare cu Fudge, care de data asta chiar reuși să zâmbească, spunând cu blândețe:

— Problema e că și tabăra ailaltă poate face vrăji, domnule prim-ministru.

Iar cu asta, cei doi vrăjitori pășiră unul după celălalt în focul verde strălucitor și se făcură nevăzuți.